

LA MANIFESTACIÓ DEL DIA 10-J HA DE PODER ENCABIR TOTHOM

Sis coordenades per a un nord

JORDI FONT

AVUI, 04/07/10

La sentència que duia quatre anys al teler s'ha resolt en un tres i no res. Ha estat en el precís moment en què Catalunya intentava la reforma de la llei del Tribunal Constitucional per poder procedir, tot seguit, a la renovació dels magistrats. Això confirma el mòbil no pas tècnic sinó polític que ha animat aquest Tribunal.

1. L'alteració del pacte assolit entre el Parlament de Catalunya i les Corts Generals (aprovat en forma de llei orgànica de l'Estat i referendat pel poble de Catalunya) atempta, encara que sigui per la via legal, contra la mateixa sobirania democràtica, tant catalana com espanyola, i burla el tradicional pactisme català. És allò que havien fet sempre, de manera il·legal, els militars colpistes.

2. Caldrà esperar a llegir la sentència per calibrar-ne les conseqüències reals. No sembla la pitjor sentència possible. Però, pel que ens arriba, afecta elements simbòlics, lingüístics, competencials i econòmics. I, en els dos darrers aspectes, pot estar afeblint la capacitat de la Generalitat per gestionar amb eficiència la crisi econòmica que afligeix greument la ciutadania catalana.

3. L'efecte de la sentència sobre l'Estatut no ho és tot. És tant o més greu el tancament a la baixa que comporta de la interpretació del pacte constituent de 1978. Un pacte que permetia dobles interpretacions, sense les quals no hauria estat possible. Descartar-ne algunes és

invalidar el pacte per a una part dels seus signants. ¿És reversible una interpretació del Tribunal Constitucional? Si no ho fos, el Tribunal hauria atrapat l'Estat sencer en la gàbia que ha construït, cosa que només podria superar-se amb una reforma constitucional. Si hi hagués alguna manera de fer-la reversible, caldria que la fessin possible, de manera inexcusable, tot els partits espanyols que no comparteixen aquesta pulsó involucionista.

4. En qualsevol cas, una cosa és vital: Catalunya, avui, ha d'actuar des la força de la seva unitat, tal com ha reclamat el president de la Generalitat. Aquesta és la nostra principal força en el context espanyol. El poble de Catalunya ho sap i demanarà responsabilitats als partits que no estiguin a l'altura.

5. Més important encara que la unitat política és la unitat civil del poble de Catalunya. La nació no és altra cosa que el consens continuat de la ciutadania. Una ciutadania que és plural i que és susceptible de ser greument manipulada, com intenta avui de nou la dreta espanyola, mitjançant una provocació que persegueix la polarització i la divisió de la societat catalana. Cal triar bé els objectius i els ritmes d'allò que calgui fer, de manera que tota la ciutadania els pugui seguir. Cap autocomplaença no justifica la ignorància d'aquesta necessitat. Aquest seria el més greu atemptat contra la nació. Perquè, si deixéssim de ser “un sol poble”, la nació moriria.

6. La manifestació del dia 10 la seva capçalera, el seu lema, no han de correspondre a ningú en concret, perquè han de representar tothom. Per això és la pluralitat democràtica del Parlament de Catalunya la que ha de passar al davant. L'Assemblea de Catalunya es va dissoldre quan vam

poder elegir els nostres representants. Cap entitat, que és sempre expressió de part, no pot suplantar la representació del nostre poble ni imposar-li el seu discurs.